

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyně JUDr. Miladou Haplovou ve věci žalobce: **V. M.**, zast. JUDr. Alžbětou Prchalovou, advokátkou, se sídlem Dřevařská 25, 602 00 Brno, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, P. O. Box 78, 130 51 Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 7.3.2013, č. j. CPR-14382-2/ČJ-2012-930310-V234, a proti rozhodnutí žalované ze dne 7.3.2013, č. j. CPR-14382-3/ČJ-2012-930310-V234,

takto:

- I. Žaloba **se z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.
- IV. Po právní moci rozsudku bude z účtu Krajského soudu v Brně žalobci prostřednictvím jeho právní zástupkyně JUDr. Alžběty Prchalové, advokátky se sídlem Dřevařská 25, 602 00 Brno, vrácen zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000 Kč.

Odůvodnění:

Žalobou ze dne 14.3.2013 doručenou Krajskému soudu v Brně dne 15.3.2013 se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 7.3.2013, č. j. CPR-14382-2/ČJ-2012-930310-V234, kterým žalovaná podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád) zamítla odvolání žalobce proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen správní

orgán prvního stupně) ze dne 19.11.2012, č. j. KRPB-187937/ČJ-2012-060022-SV, a kterým toto rozhodnutí bylo potvrzeno, a přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 7.3.2013, č. j. CPR-14382-3/ČJ-2012-930310-V234, kterým žalovaná podle ust. § 90 odst. 5 správního řádu zamítla odvolání žalobce proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 19.11.2012, č. j. KRPB-187937/ČJ-2012-060022-SV.

Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 19.11.2012, č. j. KRPB-187937/ČJ-2012-060022-SV bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o pobytu cizinců) uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena v délce 6 měsíců. Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl stanoven v souladu s ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Současně byla žalobci tímto rozhodnutím podle ust. § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena doba k vycestování z území České republiky do 30 dnů po nabytí právní moci rozhodnutí. Pro případ, že by rozhodnutí o správním vyhoštění bylo ve lhůtě stanovené k vycestování nevykonatelné z důvodů podle ust. § 119, § 119a, § 179 nebo § 172 odst. 3 zákona o pobytu cizinců nebo z důvodu dle ust. § 32 odst. 5 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, byla doba k vycestování stanovena do 30 dnů ode dne odpadnutí těchto důvodů.

Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 19.11.2012, č. j. KRPB-187937/ČJ-2012-060022-SV byla žalobci podle ust. § 79 odst. 5 správního řádu uložena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč, a to ve lhůtě do 14 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

Žalobce v žalobě namítá, že není pravda, že by vykonával nelegální práci a tedy porušoval ust. § 89 zákona o zaměstnanosti. Namítá, že jako držitel živnostenského listu podniká na území České republiky a jednou z jeho živností je i nakládání s odpady – vyjma nebezpečných. Žalobce namítá, že práci pro družstvo ZINSTAV GROUP vykonával na základě smlouvy o dílo, a to pouze od 16.5.2012 do 18.5.2012, a že po ukončení spolupráce vystavil řádnou fakturu a tato mu byla proplacena.

Žalobce se neztotožňuje s názorem žalované, že uložené správní vyhoštění není nepřiměřeným zásahem do jeho soukromého života, a namítá, že i kdyby z jeho strany došlo k pochybení, představuje správní vyhoštění příliš tvrdý trest s přihlédnutím k tomu, že v České republice již několik let podniká a dosud žádné právní předpisy neporušoval. Žalobce má za nepravděpodobné, že by mu po uplynutí doby správního vyhoštění bylo vydáno povolení k pobytu, a proto namítá, že rozhodnutí o správním vyhoštění mu fakticky maří možnost pokračovat ve výdělečné činnosti na území České republiky, ať už jako zaměstnanec nebo jako OSVČ. Toto považuje za zjevně nepřiměřené s ohledem na to, že vykonával pracovní činnost bez povolení k zaměstnání pouhé tři dny.

S ohledem na shora uvedené žalobce navrhuje, aby soud rozsudkem obě žalobou napadená rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

Žalovaná ve svém vyjádření ze dne 15.4.2013 uvádí, že skutečnost, že se žalobce dopustil protiprávního jednání tím, že nejméně od 16.5.2012 do 18.5.2012 pracoval v areálu společnosti SITA CZ, a.s. v provozovně Holzova 14, Brno-Líšeň, bez povolení k zaměstnání

pro družstvo ZINSTAV GROUP, byla spisovým materiálem doložena a dostatečně odůvodněna v odůvodnění rozhodnutí o správním vyhoštění. Vzhledem k tomu, že žaloba obsahuje naprosto totožnou argumentaci, na kterou bylo reagováno v žalobou napadeném rozhodnutí i v rozhodnutí o správním vyhoštění, odkazuje žalovaná na odůvodnění obou výše uvedených rozhodnutí.

Vzhledem k tomu, že žalovaná neshledala ve svém postupu pochybení, navrhuje zamítnutí žaloby.

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s. ř. s.)), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).

Žaloba byla přezkoumána v mezích žalobních bodů včetně řízení předcházejícího vydání, přičemž soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1, 2 s. ř. s.).

Předmětná věc byla projednána bez nařízení jednání, neboť byly splněny zákonné podmínky ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s.

V nyní posuzované věci bylo žalobci uloženo správní vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců, podle něhož policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, je-li cizinec na území zaměstnán bez oprávnění k pobytu anebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, nebo na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu anebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval.

Námitku žalobce, že není pravdou, že by vykonával nelegální práci a tedy že by porušoval ust. § 89 zákona o zaměstnanosti, soud neshledal případnou. Správní řízení o správním vyhoštění bylo se žalobcem vedeno z důvodu, že žalobce na území České republiky pracoval bez povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, nikoli proto, že by žalobce vykonával nelegální práci. Otázka, zda činnost žalobce naplňovala znaky nelegální práce ve smyslu ust. § 5 písm. e) zákona o zaměstnanosti proto nebyla pro dané řízení relevantní.

Důvodnou soud neshledal ani námitku, že žalobce činnost pro družstvo ZINSTAV GROUP ve dnech 16. - 18.5.2012 vykonával jako podnikatel na základě smlouvy o dílo. Toto tvrzení žalobce nemá žádnou oporu ve spisovém materiálu (žádná smlouva o dílo nebyla v průběhu správního řízení žalobcem předložena) a rovněž v žalobě žalobce na jejich podporu nepředkládá žádné důkazy. Soud nepopírá, že žalobce měl v době provedené kontroly na území České republiky povolen dlouhodobý pobyt za účelem podnikání – OSVČ a že byl držitelem živnostenského oprávnění, stejně jako správní orgány obou stupňů má však za prokázané, že žalobce v uvedených dnech pro družstvo ZINSTAV GROUP na kontrolovaném pracovišti (v provozovně společnosti SITA CZ, a. s. na adrese Holzova 14, Brno-Líšeň) vykonával činnost nikoli z pozice osoby samostatně výdělečně činné, ale z pozice zaměstnance. Spisovým materiálem bylo náležitě doloženo, že žalobce vykonával práci

spočívající v obsluze drtičky ve vztahu podřízenosti k zaměstnavateli (k družstvu ZINSTAV GROUP), podle jeho pokynů, jeho jménem, za mzdu (dle výplatního lístku za měsíc květen 2012 žalobce obdržel odměnu ve výši 960 Kč), v pracovní době (dle docházkového listu žalobce odpracoval celkem 12 hodin v průběhu 3 dnů), na náklady zaměstnavatele a na jeho odpovědnost. Rovněž z dohody o provedení práce, která je součástí správního spisu, uzavřené mezi žalobcem jako zaměstnancem a družstvem ZINSTAV GROUP jako zaměstnavatelem, jednoznačně vyplývá, že žalobce pro družstvo ZINSTAV GROUP vykonával zaměstnání neboli závislou práci, pro kterou je podle ust. § 89 zákona o zaměstnanosti zapotřebí platné povolení k zaměstnání vydané místně příslušným úřadem práce. Jelikož žalobce povolení k zaměstnání ve smyslu citovaného zákonného ustanovení neměl, je nepochybné, že v období od 16.5.2012 do 18.5.2012 byl zaměstnán na území České republiky bez povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání. Svým jednáním tak žalobce bez jakýchkoli pochybností naplnil skutkovou podstatu ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců.

Rovněž námitce, že správní vyhoštění by bylo nepřiměřeným zásahem do soukromého života žalobce, soud nepřisvědčil.

Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců nelze vydat rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 tohoto zákona, jestliže by jeho důsledkem byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince. Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán podle § 174a téhož zákona zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. V této souvislosti soud poukazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 12.4.2012, č. j. 9 As 107/2011-74, dostupný na www.nssoud.cz), dle níž „*nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života v důsledku správního vyhoštění představuje ve smyslu ustanovení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců překážku, pro kterou nelze rozhodnutí o správním vyhoštění vydat. Je však nepochybné na samotném cizinci, aby přesvědčivým způsobem tvrdil, resp. nabídl důkazy o tom, že v jeho případě existuje překážka bránící vydání rozhodnutí o správním vyhoštění.*“ Obdobně v rozsudku ze dne 29.11.2012, č. j. 9 As 142/2012-21, dostupném na www.nssoud.cz, Nejvyšší správní soud vyslovil názor, že „*ačkoli je řízení o správním vyhoštění zahajováno z moci úřední (ex offio), nelze po příslušném správním orgánu požadovat, aby výhradně z vlastní iniciativy vyhledával a opatroval důkazy, které by mohly svědčit ve prospěch stěžovatele, tj. které by se týkaly i nepřiměřenosti tvrzeného zásahu vyhoštění do soukromého a rodinného života stěžovatele ve smyslu § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Je zejména na samotném cizinci, aby přesvědčivým způsobem tvrdil, že v jeho případě existuje překážka bránící vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, případně o tom nabídl důkazy. Lze pouze zopakovat, že cizinec, jemuž hrozí vyhoštění, by se měl ochrany svých práv aktivně domáhat tak, aby v řízení mohlo být zjištěno a prokázáno, že chráněná práva budou realizací vyhoštění nepřiměřeně zasažena.*“

V daném případě se žalobci nepodařilo prokázat, že by správní vyhoštění na dobu 6 měsíců (tj. na spodní hranici zákonného rozpětí) bylo zásahem nepřiměřeným ve smyslu ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, ačkoli bylo především na něm, aby tyto skutečnosti přesvědčivým způsobem tvrdil, popř. nabídl správním orgánům relevantní důkazy. V průběhu řízení před správním orgánem prvního stupně žalobce v reakci na otázku správního orgánu,

zda má na území České republiky nějaké rodinné vazby, pouta či jiné závazky, kvůli kterým by případné udělení správního vyhoštění z území členských států Evropské unie bylo nepřiměřeným zásahem do jeho soukromí nebo rodinného života, žádné důvody mající za následek nepřiměřenost zásahu správního vyhoštění neuvedl (výslovně odpověděl: „Ne, nikoho tu nemám, jen tetu.“). V odvolání poté žalobce pouze v obecné rovině namítal, že rozhodnutí o správním vyhoštění by bylo za situace, kdy v České republice několik let podniká a dosud neměl žádný problém s úřady v České republice, nepřiměřeným zásahem do jeho soukromého života. Na této své argumentaci žalobce setrval i v podané žalobě. Soud má za to, že každé správní vyhoštění znamená určitý zásah do soukromého a rodinného života cizince, a že pouhá dlouhodobá podnikatelská činnost žalobce na území České republiky (tuto ostatně žalobce nijak nespecifikuje, neuvádí, jaká konkrétní újma by mu v důsledku ukončení podnikatelské činnosti vznikla, jaké závazky by v důsledku správního vyhoštění nemohly být splněny apod.) nemůže být důvodem, který by zakládal nepřiměřenost zásahu správního vyhoštění do jeho soukromého života ve smyslu ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Soud připouští, že správní vyhoštění může mít pro žalobce jisté ekonomické dopady, je však třeba mít na zřeteli, že je projevem suverenity každého státu rozhodovat o povolení vstupu a pobytu cizinců na své území. Právo pobývat na území České republiky nepatří do kategorie základních lidských práv a cizinci, kteří porušují právní normy hostitelského státu, nemohou požívat výhod spojených s povolením pobytu na jeho území. Dikce ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců stanoví jasně, že v případě naplnění podmínek pro vyhoštění je příslušný orgán povinen toto rozhodnutí vydat, přitom neexistuje žádný prostor pro správní uvážení.

Pokud žalobce namítá, že v budoucnu bude fakticky zmařena jeho možnost pokračovat ve výdělečné činnosti, protože udělení nového povolení k pobytu je velmi nepravděpodobné, nelze než uvést, že jde o ničím nepodloženou spekulaci. Žalobci naopak nic nebrání v tom, aby po uplynutí šestiměsíční doby zákazu vstupu na území členských států Evropské unie žádost o povolení k pobytu podal a ve svých ekonomických aktivitách (v souladu s právními předpisy České republiky) pokračoval.

Co se týče rozhodnutí, kterým byla žalobci uložena povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1.000 Kč, soud konstatuje, že podle ust. § 79 odst. 5 správního řádu povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou uloží správní orgán účastníku, který řízení vyvolal porušením své právní povinnosti. S ohledem na uvedené právní závěry je nepochybné, že žalobce řízení vyvolal porušením povinnosti tím, že byl zaměstnán na území České republiky bez platného povolení k zaměstnání, ačkoli toto povolení je podmínkou jeho výkonu, povinnost nahradit náklady řízení tedy byla žalobci uložena zcela v souladu se zákonem.

Na základě shora uvedeného právního posouzení žalobních námitek žalobce dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalované v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec její běžné administrativní činnosti nevznikly.

Jelikož v době podání žaloby byl žalobce osvobozen od soudního poplatku (§ 11 odst. 2 písm. i) zák. č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění účinném v době podání žaloby), náleží mu vrácení soudního poplatku ve výši 3.000 Kč uhrazeného kolkovými známkami.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 29. září 2014

JUDr. Milada Haplová, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová